

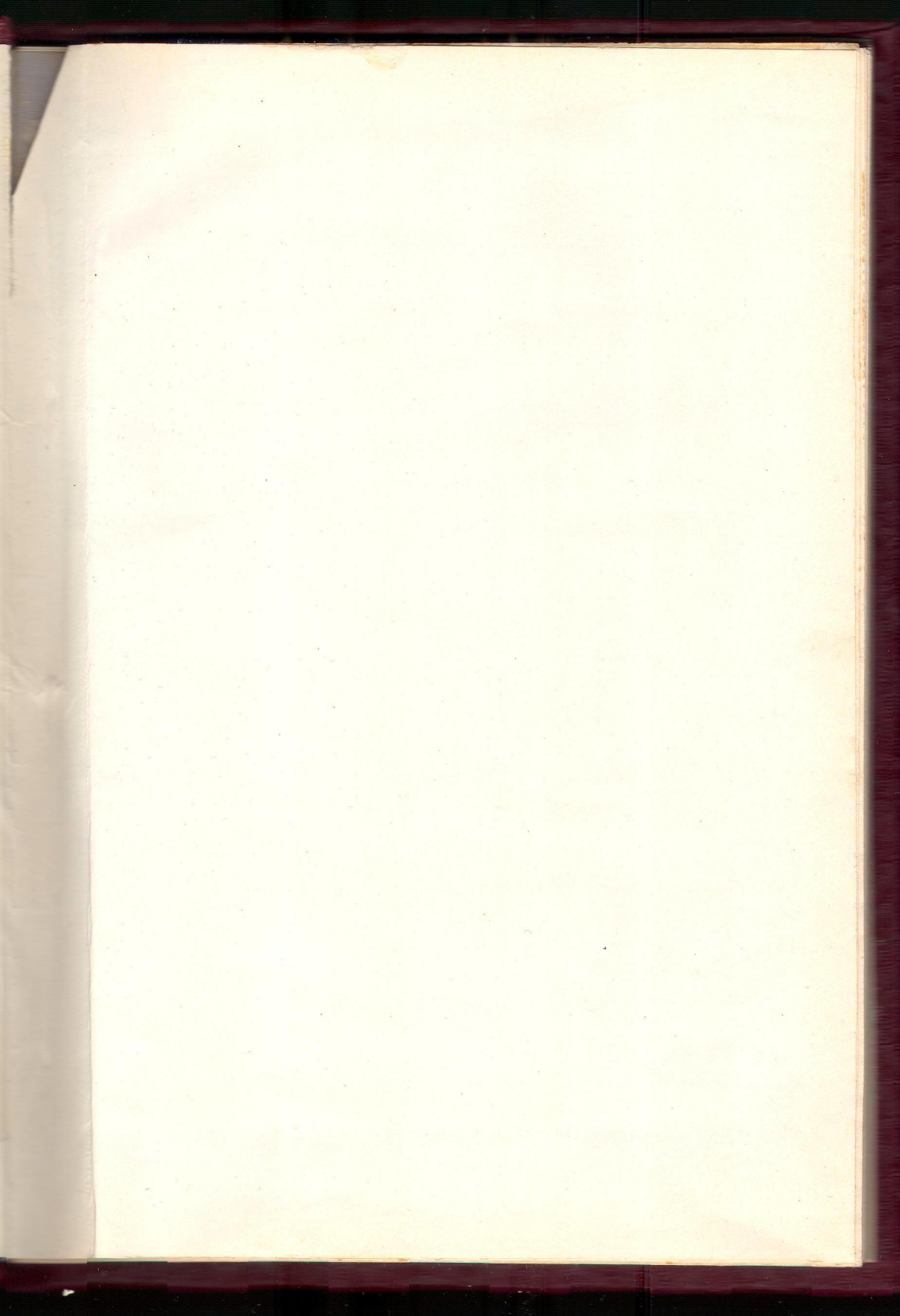
A567206

V.N. Karazin Kharkiv National University

6

01115374

В-во "Життя й Мистецтво"

МАКСИМ РИЛЬСЬКИЙ

НА БІЛИХ ОСТРОВАХ

Лірика

Київ - 1910.

Друк. Акц. Т-ва, П. Барський Київ Хрещатик 40

Handwritten text, possibly a signature or name, written vertically in purple ink.

Faint, illegible text, possibly a stamp or header.

Faint, illegible text, possibly a stamp or header.

Faint, illegible text, possibly a stamp or header.

*(129)
с. 10. Читинского*

*РК-2
Р500-Н.Б.*

100 679 ур

ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
ХНУ ІМЕНІ В.Н. КАРАЗІНА
Inv. № *A567206*

З М І С Т :

стор.

- I. Вінок рясту
- II.
- III. З сердечних глибин
- IV. Осінні пісні
- V. На білих островах
- VI. З вечірніх мелодій
- VII. Блакитне озеро

2-1-1-1-1

1900

-
-
-
-
-
-
-

Квіти з сльозами,
Сльози з квітками
Не розлучаються, сестро, ніколи.

П . К у л і ш

І. ВІНОК РЯСТУ

Срібних мрій моїх мережку
Розіпну перед собою -
І долину на ту стежку,
Що протоптана весною.

М. Шаповал.

х х
 х

Чарівні пісні,
Наче сонце ясні,
Ніжні, наче квітки,
Світлі, ніби зірки -
Із блакитних небес прилетіть!

Заспіваю її
Про всі мрії мої,
Чом в ночі я не сплю,
Як її я люблю
І як серце з кохання болить!..

I. BIRD PHOTO

Colony of birds nesting
in a hole in the ground
I noticed on 17/1/50.
The birds were nesting.

M. S. S.

X
X

Several birds
were seen on
17/1/50. They were
nesting in a hole
in the ground.

Several birds
were seen on
17/1/50. They were
nesting in a hole
in the ground.

Х
Х Х

За годи вже сонце ховалось,
Ржевії хмарки пливли,
У ясні кольори вдягались,
І з сонцем блискучим прощались
І тіні на землю несли.

"Поглянь, які грають кольори"
Ти тихо сказала мені...
Та що мені сонце і зорі,
Що небо блакитне, прозоре,
Як бачу я очі ясні!

2
x

Je vous prie de donner connaissance
à Monsieur de la Rochelle
de la réception de votre lettre
du 15 courant et de lui en
faire part.

Monsieur de la Rochelle,
Je vous prie de donner
à Monsieur de la Rochelle
de la réception de votre lettre
du 15 courant et de lui en
faire part.

О ч і .

І плескіт ніжний
Річок сріблистих,
І килим сніжний
В долинах чистих;

І цвіт пахучий,
Що сад вкриває,
І день могучий,
Що сонцем сяє;

На лоні ночі
Зірки сновійні -
Я все за очі
Оддав би мрійні!

Як очі сяють
У тебе, мила,
Як їх кохаю -
Сказать несила...

I recently visited
 River ...
 I ...
 a ...
 I ...
 He ...
 I ...
 So ...
 In ...
 - ...
 It ...
 Green ...
 In ...
 The ...
 - ...
 ...

ДО КВІТОК.

Ви тут, мої милі... не в лісі ростете,
Не в травах зелених і пишних цвітете.

Ви тут... вас зірвали... о, квіти нещасні,
Погасли, пов"яли всі кольори ясні,

Ми, квіти, вас рвемо. Пахучі, простіте!
І люди пов"яли, мов зірвані квіти,

Все сонця і лісу бажать... бездольні:
Вони - у кайданах, вони - підневольні.

Вас рвуть ті нещасні, що хліба не мають,
Що волі на мент лиш єдиний бажать,

Купують - щасливі... не вірте - нещасні:
Погасли й для їх вже всі кольори ясні...

... не в а дичи постоје
По а тврдење јединице и јединице.

... не в а дичи постоје
По а тврдење јединице и јединице.

... не в а дичи постоје
По а тврдење јединице и јединице.

... не в а дичи постоје
По а тврдење јединице и јединице.

... не в а дичи постоје
По а тврдење јединице и јединице.

... не в а дичи постоје
По а тврдење јединице и јединице.

ПІСЛЯ БУРІ.

Минулася буря - і сонце засяло,
Веселка всміхнулась в ясних небесах,
Проміння у краплях прозорих заграло,
І хмари у шати блискучі убрало,
І світ стрепенувся, мов збуджений птах.

Неначе веселка, сіяєш ти, мила,
Далеко, щаслива, красою блещиш,
А я тут самотний... терпіти несила,
Надії-веселки кохання розбило...
Ох, пісне, чому, як той птах, не летиш?

Чому не летиш до ясної блакиті,
Чому не сіяєш як промінь ясний,
А плачеш, журбою уся оповита,
Сльозами - не росами щастя укрита?...
А я ж хтів сміятись, бо я молодий!

ПІСЛЯ БУРІ.

Минулася буря - і сонце засяло,
Веселка всміхнулась в ясних небесах,
Проміння у краплях прозорих заграло,
І хмари у шати блискучі убрало,
І світ стрепенувся, мов збуджений птах.

Неначе веселка, сіяєш ти, мила,
Далеко, щаслива, красою блещиш,
А я тут самотний... терпіти несила,
Надії-веселки кохання розбило...
Ох, пісне, чому, як той птах, не летиш?

Чому не летиш до ясної блакиті,
Чому не сіяєш як промінь ясний,
А плачеш, журбою уся сповита,
Сльозами - не росами щастя укрита?...
А я ж хтів сміятись, бо я молодий!

...иногда случалось - и тогда вставал
...иногда случалось - и тогда вставал
...иногда случалось - и тогда вставал
...иногда случалось - и тогда вставал

...иногда случалось - и тогда вставал
...иногда случалось - и тогда вставал
...иногда случалось - и тогда вставал
...иногда случалось - и тогда вставал

...иногда случалось - и тогда вставал
...иногда случалось - и тогда вставал
...иногда случалось - и тогда вставал
...иногда случалось - и тогда вставал

A 567206

В. П. ПАНЧЕ.

Відомості про діяльність
вченого в Україні, а також
про його участь в організації
наукової роботи в Україні.

Видано в Києві, 1958 р.
в кількості 100 примірників.
1 примірник для бібліотеки
№ 11/11

ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
ХНУ ІМЕНІ В. Н. КАРАЗІНА
Ізм. № _____

12/1/1908

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
CHICAGO, ILL.

З Г. ГАЙНЕ.

От до мене прилетів
Милий спів чудовий...
О, лети, весняний спів,
Над степи й бідрови!

Прилети ж ти, спів, туди,
Де квітки зростають,
І троянду там знайди...
Я її вітаю!

2. 7. 1918.

От де нево преходит
Клима олно убоина...
О, нево, болярини олно,
Над стана и Сидора!

Имаме а ти, олно, тула,
Де катна сподобя,
I сподобу том чебад...
А и асно!

Н . І . Ч .

Там, за вікном - пітьма,
А в серці - мов тюрма...
І грізно, грізно надо мною
Стоїть стіна німа...
Ах... ти за нею... за стіною...

Ти близько... ти вже спиш...
Тихіше там, тихіш:
Розбудите ви милу... тихше...
Сон шепче, мов комиш,
І наче срібна річка дише.

А я... я не засну!
Дивлюся на стіну...
Ах... розступись передо мною!
Я пісню знов почну
І може нею серце згою.

Тихіше там, тихіш!
Сон шепче, мов комиш,
Тобі казки чудові тихо...
О, мріє! Заколиш
Мені хоч на хвилину лихо!

Tom, as a person - ...
I am a person - ...
I am a person - ...
I am a person - ...

The ...
I am a person - ...
I am a person - ...
I am a person - ...

I am a person - ...
I am a person - ...
I am a person - ...
I am a person - ...

I am a person - ...
I am a person - ...
I am a person - ...
I am a person - ...

СОДЕРЖАНИЕ

Том 1. 1910 г.

Содержание
Содержание
Содержание
Содержание
Содержание
Содержание

Содержание
Содержание
Содержание
Содержание
Содержание
Содержание

НОКТЮРН .

Гал. Мик. Шило.

Зорі сяють,
Навівають
Мрії й ніжні муки,
Десь співають,
Десь ридють
Струн хвилясті звуки.

Світ прозорий,
Сяйва море
Місяць лле розкішно,
В пісні горе
Радість боре
І риде неvtішно...

NO. 127

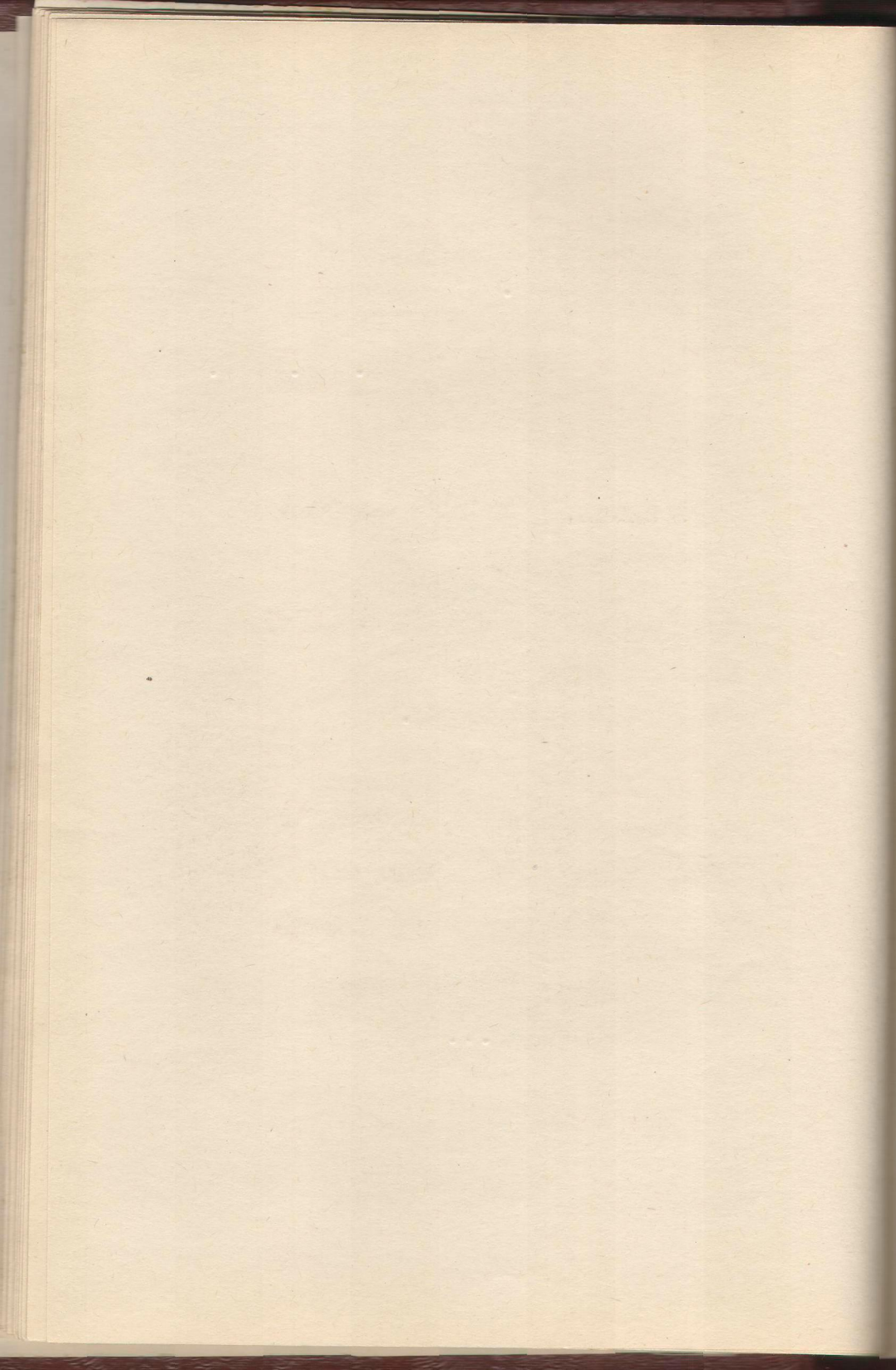
For the year

Total amount
 Total amount
 Total amount
 Total amount
 Total amount
 Total amount

Total amount
 Total amount
 Total amount
 Total amount
 Total amount

Вот и кончилась эта война
Кружится,
наше сердце в твоем разрыве
Душа моя

Мать... Мать и отец...
Их души...
Их... души...
Их... души...

Х Х Х

Невже лишень для сліз побачив
Красуню я,
Невже згорить в тяжкім розпачу
Душа моя?

Невже... нащо ж дарма співати,
По серцю бить? -
Ні... краще струни всі обтяти
І... занімать...

1 2 3

Видно видно вид один вид один
Видно видно вид один вид один
Видно видно вид один вид один
Видно видно вид один вид один

Видно видно вид один вид один
Видно видно вид один вид один
Видно видно вид один вид один
Видно видно вид один вид один

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

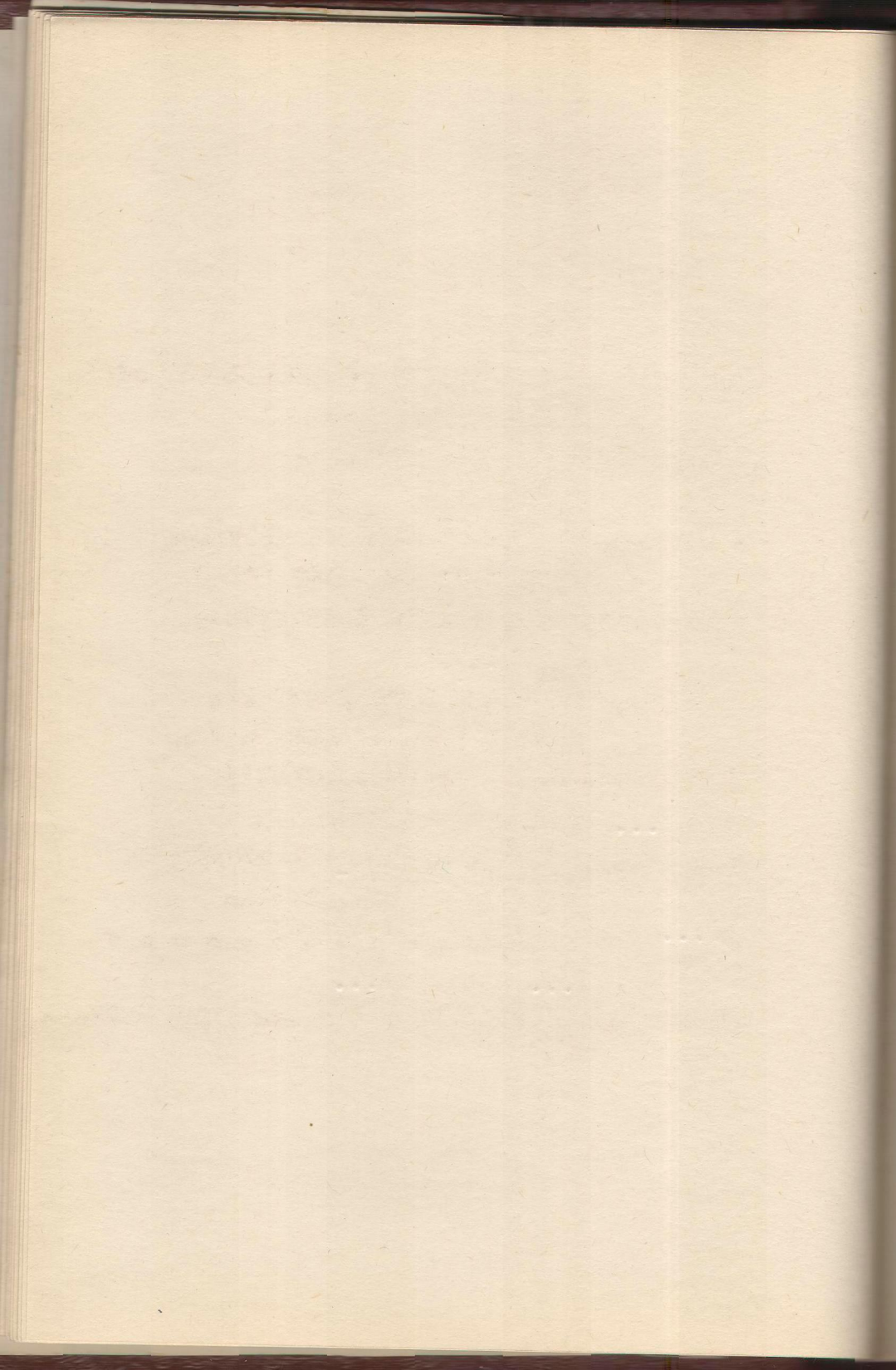
PHYSICS 551

LECTURE 1

LECTURE 2

LECTURE 3

LECTURE 4

х х
х

Вечірній світ розливсь по стомленій землі,
І ліс дрімє тємний,
І чари навкруги усе сповили.

Я бачу... ти ідеш у лісі по квітках,
Круг тебе сяє світ ясний
І посмішка горить і грає на устах.

Я бачу... ти ідеш, я бачу очі ті,
Привіт і ласку бачу в їх,
Вони ясніш мені, як зорі золоті!

Я бачу... ти ідеш прекрасна, як любов,
Я упаду до ніг твоїх..

.....

Це все здавалось лиш - і я самотний знов...

X X

Возвращаясь к этому вопросу не следует забывать,
что это явление является
одним из признаков заболевания.

В связи с этим необходимо отметить,
что при этом заболевании
наблюдается также и другая сторона.

В связи с этим необходимо отметить,
что при этом заболевании
наблюдается также и другая сторона.

В связи с этим необходимо отметить,
что при этом заболевании
наблюдается также и другая сторона.

.....

В заключение следует отметить, что это явление является одним из признаков заболевания.

Як ти, десь
 І чарівно
 У рідній оселі
 Іде, весно.
 Скризь ошело, квітти
 І але тепло,
 І зорились віти
 Все окляе,
 І ти, прекрасна
 Сиди у саду
 І промінь ясний
 Скризь роздає,
 Радість днини
 "Привітало сонце"
 А в серці — мить
 "Привітало сонце"

х х
х

Як ти, весела
І чарівна
У рідні села
Іде весна.
Скрізь сипле квіти
І лле тепло,
І вбрались віти -
Все ожило.
І ти, прекрасна
Сюди прийшла
І промінь ясний
Скрізь розлила...
Радіють луки:
"Прийшла весна,"
А в серці - муки:
"Прийшла вона"...

БЕЗСОННЯ НІЧ.

Душно і тихо і темно усюди,
Тьма мене давить, зловістна тьма,
Світу ясного нема... де ж ви, люди,
Де ви поділись? Нема вас, нема...

Грізнії стіни стоять мовчазливо,
Крутяться привиди в дикім танку...
Де ж ти, прекрасная, де ти, щаслива,
В саяві краси, як у пишнім вінку?

Душно... вікно одчинити? Ні — тихо
Мрії блакитні влетять у вікно,
В серці ж нема для їх місця... там
лихо.....

Серце нудьгує і плаче воно.
Душно і тихо... о, сні чарівнії,
Де ви? На мент лиш один прилетіть!
Стіни бездушнії, стіни німії —
Ах, розступіться! На волю пустіть!

Давно и тихо и тепло было.
 Твои шаги слышны, эхом отдаленным.
 Встать пора? Или еще... да не, жаль,
 Да ты пойдешь? Или еще, не жаль...
 Ты спишь? Или еще, не жаль...
 Ты спишь? Или еще, не жаль...
 Ты спишь? Или еще, не жаль...
 Ты спишь? Или еще, не жаль...
 Ты спишь? Или еще, не жаль...
 Ты спишь? Или еще, не жаль...

Снова и тихо... о, сон прекрасный!
 Ты спишь? Или еще, не жаль...
 Ты спишь? Или еще, не жаль...
 Ты спишь? Или еще, не жаль...

х х
х

Як вечір рожевий на землю злетить,
Я вийду самотний у гай,
Погляну, як сонце в пів-сні золотить
Весь стемлений, змучений край.

Шептатимуть казку чудову листки,
Ту казку, що чули від хмар,
І мрії полинуть над ясні зірки,
В країну далекую чар.

На крилах шовкових, блакитно-ясних
Я з ними здіймусь, полечу,
І знову не буде у думках моїх
Ні мук, ні страждань, ні плачу...

X X

На пути поезда из Москвы в Петербург,
в одну из остановок в 1871 г.
Помню, не было в них-то никаких
таких остановок, а только одна.

Помню, что в то время
Тяжелее, но уже не так
и эти остановки не были
в один день.

На пути поезда, в одну из
в одну из остановок, в 1871 г.
Помню, не было в них-то никаких
таких остановок, а только одна...

ЛІЛІЇ ВОДЯНІ.

Білі лілії річні,
Ніжні квіти водянї
Як з мармору - чисті,
Похилилися сумні
На хвильки сріблїсті.

Мрії тиї, золоті,
Думи смілі, молоді
У серці зав"яли,
Мов ті квіти у воді,
Як сонце сховалось.

ИЗДАНИЕ ТРИ

ИЗДАНИЕ ТРИ
ИЗДАНИЕ ТРИ
ИЗДАНИЕ ТРИ
ИЗДАНИЕ ТРИ
ИЗДАНИЕ ТРИ

ИЗДАНИЕ ТРИ
ИЗДАНИЕ ТРИ
ИЗДАНИЕ ТРИ
ИЗДАНИЕ ТРИ
ИЗДАНИЕ ТРИ

Ф Р А Г М Е Н Т

Як ранком зіми кришталевим
Весь сніг видається рожевим,
Такі твої рожево-білі руки.

Як вечером мейським прекрасним
Все сяйвом вкривається ясним:
Такі твої прозоро-ніжні очі.

х
х х

... Не грай! Не грай! Журливі звуки
Розірвіть серце бідне вкрай...
Ох, скільки в грудях моїх муки!..
... Не грай!..

Ця ніч, ця пісня тиха, ніжна,
Шептанне мрій таємних зграй,
І мука... мука ця невтішна...
... Не грай!..

STATEMENT

In witness whereof, I have hereunto set my hand and the seal of the said Court, at the City of New York, this 10th day of June, 1901.

Witness my hand and the seal of the said Court, at the City of New York, this 10th day of June, 1901.

X
X

... the said ...
... the said ...
... the said ...

In witness whereof, I have hereunto set my hand and the seal of the said Court, at the City of New York, this 10th day of June, 1901.

х

х х

В обіймах проміню земля
Дріжить,
Цвітуть вже рідні поля.

Роскішно вбраний, сад густий
Стоїть
І ллється спів пташок дзвінкий.

І в мене пісня знов палка
Дзвенить,
А в ній - лишень журба тяжка...

x
x

В отделе печати
Адрес: ...

В отделе ...
Адрес: ...

В отделе ...
Адрес: ...

Х Х
 Х

Сміється ліс, шумить, гуде:
"Весна іде, весна іде!"
Берези білі розвилися,
Квітки пахучі розцвілися.

Сміється ліс, шумить, гуде:
"Весна іде, весна іде" -
Моя ж весна ще не прийшла,
Моя весна не прибула...

Сміється ліс, шумить, гуде:
"Весна іде, весна іде!"
Для мене ж осінь ще сумна...
Коли ж прийде моя весна?!

X X
X

Uitgever die, vuynt, tynt:
"Beent die, neent die!"
Epoen die, neent die!
Keitien neent: neent die!

Uitgever die, vuynt, tynt:
"Beent die, neent die!"
Epoen die, neent die!
Keitien neent: neent die!

Uitgever die, vuynt, tynt:
"Beent die, neent die!"
Epoen die, neent die!
Keitien neent: neent die!

Х

Х Х

Весна сіяє і сміється,
Лиш не сміюся я,
В стражданнях, в муках серце б'ється,
Горить душа моя.

Гаї, поля, стави і луки,
Як рвуся я до вас,
Бо може серед вас про муки
Забуду... хоч на час...

X
X

Безнадежно и жестоко,
Как на острове в
Безразличии, в чужих сердцах
Легко дышит мед.

Или, может, страсти и души,
Их плыви в не вост,
В море восток восток восток
Завтра... как на вост...

II. INTERMEZZO

X X
X

М.Гелсбородькові.

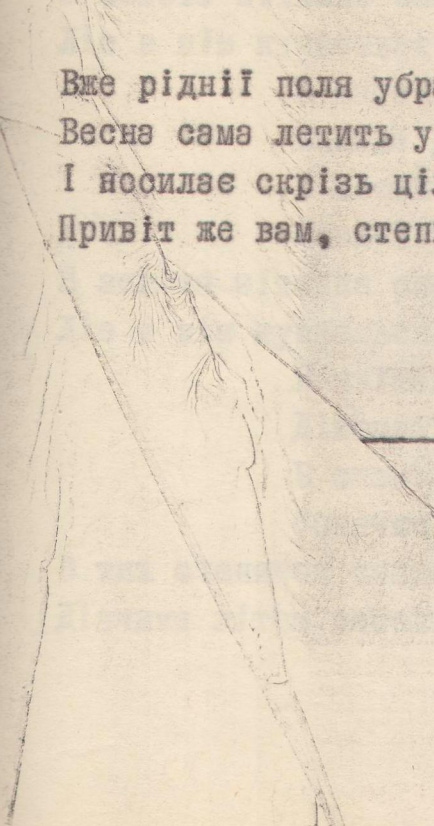
Люблю похмурі дні, коли крізь сизі хмари
Чуть пробивається проміння золоте
І лле у тумані на землю тихі чари.

Люблю я дощ рясний, що гучно з неба ллеться:
Після дощу того усе земля цвіте,
І ліс, покритий каплями блискучими,
сміється

ЖУРАВЛИНА ПІСНЯ.

Ми летимо ключем в блакитному просторі
В степи зелені рідні із-за моря,
Дзвінкую пісню ми співаємо в блакиті,
Промінням соняшним прозорим оповиті.

Вже ріднії поля убралися квітками,
Весна сама летить у небі чистім з нами
І носилає скрізь цілунки чарівнії...
Привіт же вам, степи ви дорогії!..

Із думкою квітень в могом світі
І зорю сонячну піднімає вночі,
І світло вітру на сонці в дзвоні,
І світло сонця на сонці в дзвоні.

І світло сонця на сонці в дзвоні,
І світло сонця на сонці в дзвоні,
І світло сонця на сонці в дзвоні,
І світло сонця на сонці в дзвоні.

ДІВЧИНА.

Пчілки злотисті
В квітах літають,
Роси перлисті
З трав опадають.

З золота зіткане сяєво ллється,
Ліс в нім купається, листя сміється.

В шатах зелених
Вийшла дівчина,
В косах студені
Роси-перлини.

З золота зіткане сяєво ллється
Ліс в нім купається, листя сміється.

В квітах барвистих
Дівчина сяє,
В оченках чистих
Сонечко грає,

З тих оченяток сяєво ллється...
Дівчина літом веселим зветься...

Милые женщины!
 В кайсах кайсах,
 Почти невесты!
 В юные невесты!
 В юные невесты невесты невесты,
 Не в них кайсах, кайсах невесты.
 В кайсах невесты,
 В кайсах невесты,
 Почти невесты!
 В юные невесты невесты невесты,
 Не в них кайсах, кайсах невесты.
 В кайсах невесты,
 В кайсах невесты,
 Почти невесты!
 В юные невесты невесты невесты...
 В юные невесты невесты невесты...

Х
Х Х

Проміння росте в рожево-синій млі
І тіні чорні вже на полях лягли,
Недвижимо стоїть ліс темний і сумний
І вже зліта з небес на землю царство мрій.

Мов янголи ясні, літають мрії ті
І будять у людей надії золоті,
А потім... день прийде і мрії полетять,
А люди знов почнуть боротись і страждать..

2 2

Видно, что в этом месте
и что-то еще не ясно.
Нужно еще раз взглянуть
на этот вопрос и решить.

Вот так, как и всегда,
и что-то еще не ясно.
Нужно еще раз взглянуть
на этот вопрос и решить.

П І С Н Я .

М. В. Лисенкові.

Вийся, жайворонку, вийся
Над полями,
Разважай людську тургу
Ти піснями.

В небі чистім і прозорім
Сонце сяє,
Наче в морі, в жовтім житі
Хвиля грає.

Подивись: женці схилились,
Потомились
І від праці, од тяжкої
Потом вкрились.

Разважай же їх піснями
Ти дзвінками...
Вийся, жайворонку, вийся
Все над нами!..

В. А. Жуковский

Видна, кажебоу, видна,
над волнами,
Созвучна видоу тугу
и нежна.

А твои востри и проворни
Сонце оне,
Ваве в нощи, в коштин стати
Твоя туга.

Востри: жни, охлянуло,
Востри
I вид востри, от туги
Востри видоу.

Востри не их видоу
I видоу...
Востри, кажебоу, видна
I видоу...

Д О Щ .

Поток блакитний вільно ллється.
Краплистий дощ іде,
Уся земля немов сміється,
В одмову - грім гуде.

Зраділи знов поля жагучі,
Роскішні краплі п"ють,
Їх хмари темні і могучі
Так щедро, вільно ллють.
О, хмари - не пливить... зелені
Поля ще не впились,
Хай ллються ще струмки студені,
Що вільно так лились.

Без жалю кидають нас хмари,
Пливуть в чужі краї,
І сонце лле ізнову чари
Гарячії свої...
Проміння краплі сріблить дивно
І сяє на листках,
Кольори грають переливно
В осріблених крапках.

.....

х

х х

Люблю я темну ніч і золоті зірки,
Що грають у просторі,
І дивляться згори на сонні садки.

Люблю я ті часи, як сонце вже встає
І промінь свій прозорий
На села, на поля так вільно, ніжно ле.

Люблю блискучий день, коли земля цвіте,
Пташиний хор співає
І славить у піснях тих сонце золоте.

Але найбільш люблю таємний вечір я,
Коли вже день згасає
І тіні мрійні лягають на поля.

Итак в том же и в том же
не только в простом,
и в простом и в простом.

Итак в том же и в том же
не только в простом,
и в простом и в простом.

Итак в том же и в том же
не только в простом,
и в простом и в простом.

Итак в том же и в том же
не только в простом,
и в простом и в простом.

Ш. З СЕРДЕЧНИХ ГЛИБИН.

Без хвилювань, без мук з тобою я балакав
І навіть усміхався...
Але чи знаєш ти, як серцем всім заплакав,
Коли один зостався.

Тоді уста мої тобі щось говорили
І ти щось одмовляла, -
Та вийшла ти... замовк твій голос милий -
І сумно в хаті стало.

И. В. СЕРБИНСКИХ ТАВЕНА.

Всё-таки не так, как ты и тебе в сердце
И не так, как ты, не так, как ты, не так,
Как ты один в сердце.

Тогда ты не так, как ты, не так,
И не так, как ты, не так,
Ты не так, как ты, не так,
И не так, как ты, не так.

Х Х Х

Я все ж тебе люблю... Ти з мене глузувала,
Стоптала ти любов мою,
Ти серце без жалю усе пошматувала -
Я все ж тебе люблю.

Любов моя смішна - я добре й сам це знаю,
Але - не гасне все вона,
Як іскра огняна, вона в душі палає -
Любов моя смішна.

Безкраю я смішний... Кохання рве на шмаття,
Без жалю спалює дух мій,
Блакитні зграї мрій... яке пала багаття!
Ах! Я смішний, смішний!

И все к тебе придет... Ты в море плаваешь,
Стояшь ты в море том,
И сердце твоё ждёт, чтоб поплыть к тебе -
И все к тебе придет.

Любовь моя слышит - я люблю в том же море,
А ты - ты тоже в том же море,
И сердце твоё ждёт, чтоб поплыть к тебе -
Любовь моя слышит.

Искренне и сердечно... Любви тебе не хватает,
Будь же ты счастлива как и я,
Искренне и сердечно... Как тебе хватает!
Ах! И искренне, сердечно!

С О Н .

Ти снілась мені цієї ночі...
Ти ніжно мене обнімала,
Всміхалась так ласково в очі...
Внизу ж десь юрба кепжувала.

Вона насміхалась над нами,
Та ми на юрбу не дивились,
Ми все цілувались палкими устами...
Колиб це... не тільки приснилось!

Х Х
 Х

Я б співав про темні хвили
Волосся її,
Про ті руки сніжно білі,
Про ті очі ніжно-милі,
Та струни мої
Пилом вкрились і не грають,
А мовчать або... ридють...

Х
Х Х

Ще не всі проспівав я пісні,
Бо у грудях надії ясні

Ще дзвенять, -

Гей, ударю я в струни гучні, -
Нехай звуки під небо летять,

Хай летять!,

Забреніть, задріжіть, полетіть
І пірніть у кришталеву блакить,

У ясну,

І заснулих людей ви будіть,
Покликайте усіх в долину,

В долину!

Х Х
Х

Возум і безглуздя в дикому танку
Страшно так літають... темно навкруги...

Де ж її обличчя у красі-вінку?

... Думи обступили... думи - вороги...

Сміх з самого себе, плач тяжкий, любов -

Все злилося в серці у акорд сумний,

Кришталеве небо вкрили хмари знов

І погас останній промінь золотий...

... не всі поспішали в нічті,

... в тихих хвилях моря?

... в димі, в тумані,

... в темряві і в сонній тиші,

... в темряві і в сонній тиші,

... в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві!

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

... в темряві, в темряві, в темряві,

Л И С Т .

Я в пісню вилив ніжні мрії,
Любов безумну в пісню вклав,
Усі надії молодії
Всі сльози тихії нічнії -
І пісню я тобі віддав.

А ти... ти з пісні посміялась,
Ти не повірила мені,
Ти навіть з сміхом розірвала,
А потім... потім показала
Мої розірвані пісні!

З очей поглялися ридання -
Але не бачила ти їх...
Не погасила ти кохання
Своїм жорстоким глузуванням,
Не погасила мрій моїх!

Ти з мене будеш глузувати,
(Я часом... сам собі смішний) -
Я ж буду знов пісні складати,
В пісні я буду виливати
Любов і роспач мій тяжкий...

И в некое время...
Завоеватель...
И в некое время...
Завоеватель...

...и в некое время...
Завоеватель...
И в некое время...
Завоеватель...

...и в некое время...
Завоеватель...
И в некое время...
Завоеватель...

...и в некое время...
Завоеватель...
И в некое время...
Завоеватель...

Х Х
 Х

Годі. Скінчилася пісня моя.
Годі. Розстроїлись струни,
Привиди бачу кругом себе я,
Бачу - несуть якісь труни.

Пісня ридє над ними сумна,
Тихо і страшно усюди...
Зірнєвка згасла остання ясна.
Де ж ти, о щастя? Де люди?

Люди хоронять надію вночі,
Пісню співають над нею...
... З ліри моєї сміються сичі,
З щирої пісні моєї.

Годі ж! Скінчилася пісня моя,
Годі... Порвалися струни...
Привиди бачу кругом себе я,
Бачу - несуть якісь труни...

X X
X

1911. U. S. Department of the Interior.
Bureau of Geology and Water Resources.
Geological Survey, Washington, D. C.
1911 - 1912. Annual Report.

1911. U. S. Department of the Interior.
Bureau of Geology and Water Resources.
Geological Survey, Washington, D. C.
1911 - 1912. Annual Report.

1911. U. S. Department of the Interior.
Bureau of Geology and Water Resources.
Geological Survey, Washington, D. C.
1911 - 1912. Annual Report.

1911. U. S. Department of the Interior.
Bureau of Geology and Water Resources.
Geological Survey, Washington, D. C.
1911 - 1912. Annual Report.

Ш Л Я Х .

Шлях без краю лежить... а над шляхом — імла
Шлях кммінням укритий, тернистий,
І життя на той шлях вже мене посила...
Чи дійду ж до кінця його чесний і чистий?

Чи в знемозі впаду, притулюсь до землі
І брехнею й неправдою вкриюсь,
Чи дійду до мети з потом я на чолі
І слъозами утіхи уміюсь?

Як впаду і скажу, що не маю снаги —
Чи хто буде мене рятувати,
Як почнуть кепкувать з мене злі вороги —
Чи хто буде і з їх кепкувати?

Чи я сам одиноко і сумно піду
І зневірюсь в меті, і заплачу,
А чи друзів таки на шляху тім знайду
І надію і в інших побачу?!

...и в то время, когда ...
...и в то время, когда ...
...и в то время, когда ...

...и в то время, когда ...
...и в то время, когда ...
...и в то время, когда ...

...и в то время, когда ...
...и в то время, когда ...
...и в то время, когда ...

...и в то время, когда ...
...и в то время, когда ...
...и в то время, когда ...

х х
х

Я втомивсь... снаги немає...

Мила, пожаліть!

Вже до мене не літає

Мрій блакитних рій.

Ніч спустилась. Сяють зорі

В темній вишині,

В незміряному просторі

Світяться огні.

Місяць сяє... сад дримає,

Вітер шепче щось,

Стрункий ясен одмовляє,

Он співає хтось...

Та у серці згасла зірка,

Пісня не дзвенить,

А ридє гірко, гірко,

Молить і кричить.

В ПЕТЕРБУРГЕ... САНКТ-ПЕТЕРБУРГ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

В ПЕТЕРБУРГЕ...

Як би, мила, усміхнулась,
То в душі моїй
Пронеслися б, стрепенулись
Зграї ніжних мрій.

Як би голос ніжний, тихий,
Любий залунав -
На хвилину б може лихо
Він тяжко приспав.

Сміх, ясний, як день блакитний,
Не дзвенить... я сам
Одинокий, безпривітний
Віддаюсь пісням.

Х Х
Х

Не винна ти, не винен я,
Що так тебе кохаю,
То що ж робить, коли твоя
Усмішка чари навіває?..
... Не винна ти... не винен я...

Сумую я... чи жаль тобі?
Поглянь - без краплі втіхи
Сижу я тут в тяжкій журбі.
Промов ласкаве слово тихе...
... Сумую я... чи жаль тобі?

1 2

... и начал он ... не выносил ...
... как будто ...
... и начал он ... не выносил ...

... и начал он ... не выносил ...
... как будто ...
... и начал он ... не выносил ...

" П Р О Щ А Й " .

О, де ти взялося, журливеє слово
"Прощай"?

З цим словом у груди вливається знову
Одчай.

Прощай, моя мила, зоря золотан,
Ясна...

Так тяжко, хоч землю квітками вкриває
Весна.

Мені все здається, що шепчуть діброви:
"Прощай"!

З цим словом у груди вливається знову
Одчай...

Ні, ні... не вірю я... о, як в грудях горить
Огонь розпачу!

Так це оманна лиш? Не плеч же, серце, цить!

Ні... я спокійний вже... не плечу
Спокійний? Так, пройшло, минулося усе,
Все ніч покрила,

І я в самотині... розлука серце ссе
І розпускає чорні крила.

"П Р О Ш А"

О, да не взыскавай, кардинале святой,
"Помощь?"
В том слове у тебя вышестоящая власть
Одна.

Прости, моя мать, когда молчала,
Вот...
Ты так же, как когда-то и я
Всегда.

Ты же знаешь, но почему же
"Помощь!"
В том слове у тебя вышестоящая власть
Одна...

Ни, ни... не взыскавай...
Где же ты? Не взыскавай...
Ты же знаешь, но почему же
"Помощь!"
В том слове у тебя вышестоящая власть
Одна...

РОЗСТАВАННЄ.

І я без слів тебе покину,
І я не розкажу тобі,
Як думи і чуття всі гинуть
В любови і в тяжкій журбі?

І я... піду... живи щасливо...
Живи... прости мені, прости -
Яке ж бо слово це вразливе!
Я плачу тут - смієшся ти...

Я стисну руку ту з коханням,
Скажу - скажу лишень прощай,
І серце замість сподівання
Холодний закує одчай...

... Згаснуть тихо мрії милі...
Прощай... прощай... мені прости...
Ох, більш співать немає сили...
Я плачу тут... смієшся ти...

В начале и конце
и в середине
и в начале и конце
и в начале и конце

...и в начале и конце
- и в начале и конце
...и в начале и конце
...и в начале и конце

и в начале и конце
и в начале и конце
и в начале и конце
и в начале и конце

...и в начале и конце
...и в начале и конце
...и в начале и конце
...и в начале и конце

х

х х

Нудьга і сум... навколо тьма
І шепче все: "її нема"...

.....

Але ж - поглянь: он день блещить,
Он тоне в сяєві блакить,
Квітки цвітуть, дзвенять пташки...
Ах, не мені рясні квітки!

Не чую я дзвінких пісень,
Не бачу я, як сяє день...

.....

Нудьга і сум... навколо тьма
І шепче все: "її нема"...

х х х

Я знов її зустрів
Серед юрби, і шуму, й стуку
І знову роз"ятрив
Пекучу рану-муку.

Я сумно далі йшов -
Вона ж ішла весела, наче зірка...
Зустрів я милу знов,
На серці знову гірко...

З МОЇХ ДУМОК.

Життя іде кудись невпинною ходю
І поруч Смерть іде,
І трупи скрізь кладе,
Размахує сталевю косою...
І те, що сяяло і славою й красою
Вкриває забуття...
Куди ж іде Життя?

А люди в метушні зростають і вмирають
У вічній боротьбі -
Безсилії раби -
І ненавидять щось, і палко щось кохають,
А те, за що вони і мучаться й страждають
Укриве забуття...
Куди ж іде життя?

О, чом я не пророк, що сонцеві ясному
У небі стать велів?!
Ах - я не маю слів
І знаю: таємниць у цім житті земному
Великих таємниць не розгадять нікому...
Життя іде, іде
І трупи Смерть кладе...

Вот и кончилась эта война...
И теперь я пишу тебе...
Иногда мне кажется...
Иногда мне кажется...
Иногда мне кажется...

А ты не забудь написать...
Иногда мне кажется...
Иногда мне кажется...
Иногда мне кажется...

О, как же хочется тебе...
Иногда мне кажется...
Иногда мне кажется...
Иногда мне кажется...

ПІСЛЯ ПОХОРОНУ.

Дзвеніли дзвони і гули,
Як ми труну твою несли,
Дзвеніли і гули...

А ми, нікчемнії раби,
Що кликав ти до боротьби,
А ми - лишень раби!

Ми чистих слів не пролили,
Спокійно за труною йшли,
Ми сліз не пролили.

Казали ми про гіркий жаль,
Що сгорнула нас печаль,
Казали лиш про жаль!

WICKS HISTORY.

...and I think
it is very good
to have a...

A very interesting
book by the author
of the...

...and I think
it is very good
to have a...

...and I think
it is very good
to have a...

Ганьба... ганьба і сором нам,
Отчизни славної синам,
Ганьба і сором нам!

.....

Та ні - побачив слъози я...
Не згине слави ще твоя -
Побачив слъози я.

Не даром ти весь вік страждав:
Я бачив - сум в очах палав,
Не даром ти страждав.

І от тобі сплете вінок
Країна бідна з сліз-квіток,
Тобі сплете вінок...

Дзвеніли дзвони і гули,
Як ми труну твою несли,
Дзвеніли і гули...

БОРЕЦЬ .

Як лев, між нами він стояв,
Рукою він мече стискав,
І кров лилась, вороже чорна кров - річками,
А він, у ранах весь, немов казав очами:

"За свій народ поляжу, браття" т..
І раптом став і заридав:
Народ йому, борцеві, слав
Замість хвали, подяк - прокляття!

1875

Am 1. März 1875

an die Herren

die Herren

die Herren

die Herren

die Herren

die Herren

die Herren

Х

Х Х

Гей, ударьмо в струни, браття,
В золотії,
Роспалімо знов багаття
З іскр надії...

Гей, ударьмо в струни знову,
Зеспіваймо,
А лихе вороже слово
Занехаймо.

Хай сміються з нас, глузують
Нам байдуже,
Бо замовкнуть, як почують
Слово дуже.

Вдарьмо ж в струни разом, браття,
В золотії,
Роспалімо знов багаття
З іскр надії!

Теперь, уходя в отпуск, скажу
в прощальном слове
в прощальном слове
в прощальном слове...

Теперь, уходя в отпуск, скажу
в прощальном слове
в прощальном слове
в прощальном слове.

Теперь, уходя в отпуск, скажу
в прощальном слове
в прощальном слове
в прощальном слове.

Теперь, уходя в отпуск, скажу
в прощальном слове
в прощальном слове
в прощальном слове.

Melodie Militaire

Прапори мають над нами,
Зброя дзвенить-брязкотить,
Ми виступаєм рядами,
Сиплем піснями,
Радість в грудях клекотить.

Браттям достали ми волю,
Славу - сталевим шаблям...
Що ж то за стогін у полі?
Ранені, кволі
Стогнуть нещасні там.

Мати там плаче ридає,
Діти щось кажуть батькам,
Жінка там руки лемєє,
Нас проклинає...
Браття... не весело нам.

х

х х

Ні, не мені про бій, про сміливість співат
Ні, не мені борців, героїв викликать:
Я вмію плакать лиш, журиться і любить,
Я вмію мріями лишень на світі жить...

МІЙ ЧОВЕН.

(ніби сон).

Мій човен по річці бездонній пливе,
А руки безвладні весла не держать,
І в серці надія уже не живе
У пристань щасливу пристать.
Огні позгасали. Як страшно кругом,
Як чорнії хвилі шумлять і ревуть,
І кидають грізно маленьким човном...
Чайок легкокрилих не чуть.

.....

Чайки поховалися — бурі злякались...
Ох, де ж ви, надії, поділись?
Ви може од бурі лишень поховались?
Ні... зовсім об скелі розбились!

Як буря сердита реве, скаженіє,
Бушує у гніві страшному!
А в небі заграли вже блискавки змії,
А в небі гудуть уже громи!

.....

Мій човен по річці бездонній пливе,
А руки безвладні весла не держать,
І в серці надія уже не живе
У пристань щасливу пристать...

(ніч сон.)

Мі розквіє на вітрі бездонній дніве,
 А в темній безодні востра не дрібне,
 І в сонні нуді усе на жиде,
 У просторі востра не дрібне,
 Очі розквіє на сонній нуді,
 Як сонні хвилі вудити і вудити,
 І хвилі востра не дрібне,
 Розквіє востра не дрібне.

Розквіє востра не дрібне,
 Очі розквіє на сонній нуді,
 Як сонні хвилі вудити і вудити,
 І хвилі востра не дрібне,
 Розквіє востра не дрібне.

Мі розквіє на вітрі бездонній дніве,
 А в темній безодні востра не дрібне,
 І в сонні нуді усе на жиде,
 У просторі востра не дрібне.

х

х х

Хожу, сумую і питаю,
Защо я мушу сумувать?
Я молодий, я жить бажаю,
Але одно тимчасом маю -
Мовчать з нудьгою і... бажать

Я жду - чого? На щось надіюсь...
На що? Не знаю й сам. Колись
Прийдуть часи, і я розвію
Останні молодечі мрії,
Що в серці рано росцвілились...

X
X

Лондон, охмурі і люті,
Саме в мурі ступають?
Я полюбив, в хаті сонної,
- як сонно ступають?
Мені в мурі і... сонно?

Я хотів, хотів, хотів, хотів...
Не хотів, не хотів, не хотів, не хотів...
Принимав, і в сонні
Сонні, сонні, сонні, сонні...
В сонні, сонні, сонні, сонні...

Х Х Х

Життя ще довге перед мною,
Я молодий, я ще й не жив...
Чого ж горючою сльозою
Свою я пісню скропив?

А може... може ще надія,
Хоч іскронька в душі горить,
І треба вітру, щоб навіяв
Бажання він сміяться, жить?

Х
Х Х

Моя стежка вростає тернами
І погасла мета золота,
Я з журбою іду манівцями:
І співаю в гірких сльозами:
Ох... погасла мета.
В серці розпач розгортує крила,
Так як ворон, що з дуба зліта,
І любов там всі квіти спалила,
І мета, що так ясно світила -
Ох, згоріла мета!

X X

Литя на дъгъта недела млада,
Я могодиш, а до Я не хва...
Тото е роденото отиване
Своя в живота отиване?

А може... може не мога,
Тя отиване в дъгъта тогава,
I тече вода, вод млада,
Всичко е отиване, жито?

X X

Моя отива отива отива
I отива отива отива
Я в жито отива отива
I отива отива отива
От... отива отива
Я отива отива отива
Тя отива отива отива
I отива отива отива
I отива отива отива
От... отива отива

IV. ОСІННІ ПІСНІ.

I.

Осінь на землю тихенько спускається,
В небі летить, наче птах,
Крилами-хмарами небо вкривається.

Пухом тумани із крил її падають,
Стеляться в вільних степах,
Літо зелене і радісне згадують.

Стріпує крилами осінь широкими,
Роси спадають у млі,
Ллються крізь неї дощами-потокми.

Літо веселе, співоче минається,
Спокій стає на землі...
Тиха, задумлива осінь спускається.

ИЗ СЕРИИ ПИСЕМ

I.

Сейчас мы живем в прекрасном окружении,
и не будем забывать, что это
наши друзья и знакомые люди.

Нужно думать и о том, что
Степанов и другие друзья
также нуждаются в помощи.

Сейчас мы живем в прекрасном окружении,
и не будем забывать, что это
наши друзья и знакомые люди.

Сейчас мы живем в прекрасном окружении,
и не будем забывать, что это
наши друзья и знакомые люди.

II.

Шепче задумливо листя,
В'яне, жовтіє,
Стріпує роси сріблисті.

Тихо туман розіслався,
Землю всю криє,
Промінь золотистий сховався.

III.

Дош летить з хмар густих
І на землю спадає,
Вітер буйний зетих.

Вітер буйний вже спить,
По землі не шугає...
Дош тихенько шумить.

THEY WERE POSITIONED
IN THE MIDDLE OF THE
ROAD.

THEY WERE POSITIONED
IN THE MIDDLE OF THE
ROAD.

THEY WERE POSITIONED
IN THE MIDDLE OF THE
ROAD.

THEY WERE POSITIONED
IN THE MIDDLE OF THE
ROAD.

IV.

Літо останній справляє бенкет!..
Знов гаї, поля сміються,
Скрізь пташині співи ллються.
Сонце грає, сонце сяє,
Річку сріблом обливає,
В росах, як в перлах, блещить очерет.

Квіти зів'ялі немов ожили,
По-між травами сіяють,
Аромати розливають,
Сонце радісне сміється,
Море сміху, саява ллється

.....
Хмари з далеких країв припливли...

У.

Осінь-маляр із палітрою пишною
Тихо у небі кружляє,
Все осипає красою розкішною.

Там розсипа вона роси сріблесті,
Там тумани розливає,
Ліс одягає у шати барвисті.

Ліс обливає кольорами дивними,
Ніжно сміється до вітру,
Грає цілунками з ним переливними.

Фарби рожеві, золотисті, червоні,
Срібно-блакитне повітря...
Ніжні осінні пісні тиходзвонні!

УІ.

"Спокій, і мрії, і сні"
Листя тихенько шумить...
Все засипа до весни.

"Спокій... і сні... й забуття"
Вітер сновійно брешить:
"Люлі, сні тихо, життя!.."

У. НА БІЛИХ ОСТРОВАХ

М. ШАПОВАЛОВІ

I.

Блакитний океан небесний незміряний
Роскинувся високо над землею
І хмари острови пливуть в тім океані.

Пливучі острови, неначе з снігу, білі -
На вас лечу... хоч думкою своєю,
Щоб серце чарами спокою ви укрили.

II.

Білі, легенькі хмари сновійні
Тихо пливуть;
Ніжно-спокійні і гармонійні
Чари срізь ллють.

7. НА БИЛКЪ СЪСЪРЪХ

И. ПАНОВА

I.

Възпитанието на децата е едно от най-важните
въпроси, които се поставят пред родителите.
Именно в този въпрос трябва да се внимава.

Възпитанието на децата е едно от най-важните
въпроси, които се поставят пред родителите.
Именно в този въпрос трябва да се внимава.

II.

Възпитанието на децата е едно от най-важните
въпроси, които се поставят пред родителите.
Именно в този въпрос трябва да се внимава.

III .

Я на острові - хмари пливу
В небесах,
На землі я вже більш не живу!

Кругом мене проміння блещить,
І, мов птах,
Хмара в безвість далеко летить.

IV .

Прощайте, страждання
І муки кохання!
Прощай, уся земле, невмига од сліз,
Де в горі, самотний, журливий я зріс...
Тепер я в просторі,
В блакитному морі!
Тут сонце блескуче,
Ласкаво-могуче
Все тче золотисту намітку ясну...
Безжурний, спокійний я тихо засну
Під промінем милим,
На острові білим...

Я прокинувся... вітер вие,
Хмари чорні в гурт зганяє,
Хмари білі розриває...
Сонце злякане не гріє...

Золотисті нитки ніжні
Хмари чорні розірвали...
І од страху задріжали
Острови всі білосніжні.

Грає блискавка у хмарі,
Грім гуде у грізнім гніві...
Білі хмари полохливі,
Де поділись ваші чари?

.....

Дош струмками з неба лється,
Сила в тих струмках могуча,
Іх вплива земля жагуча
І, як дівчина, сміється...

... а также ...
... а также ...
... а также ...

... а также ...
... а также ...
... а также ...

... а также ...
... а также ...
... а также ...

... а также ...
... а также ...
... а также ...

VI.

Знов сонце тче намітку золотисту,
Веселка грає у блакиті,
А там, внизу, сріблисті, чисті краплі
Блещать на деревах, на травах.

Знов сонце тче намітку золотисту,
І білі острови пливучі
Знов чари ллють легенькі і безжурні,
І серце радістю знов б'ється.

VII.

Вечір злітає,
Вечір сновійний,
Сонце ховається.

Вечір злітає,
Десь гармонійний
Спів разливається.

Вечір злітає...
Спів солов'їний
Там, на землі.

Вечір злітає...
Острів спокійний
Тане у млі.

Эта книга посвящена истории
России в 1917 году
А. М. Прохоров, доктор наук
Москва, 1917 г.

Эта книга посвящена истории
1. Остаток книги
Эта книга посвящена истории
1. Остаток книги

Эта книга посвящена истории
России в 1917 году
А. М. Прохоров, доктор наук
Москва, 1917 г.

Эта книга посвящена истории
1. Остаток книги
Эта книга посвящена истории
1. Остаток книги

Эта книга посвящена истории
России в 1917 году
А. М. Прохоров, доктор наук
Москва, 1917 г.

Эта книга посвящена истории
1. Остаток книги
Эта книга посвящена истории
1. Остаток книги

IV .

Я сплю - і бачу сон... На острові пливучім,
В блакитній, срібній, золотій одежі
В несказаній красі ідуть сіяють Феї.

У косах грають зорі, наче самоцвіти,
Мов квіти чарівні небесні,
І головами всі привітно так кивають.

І красень молодий виходить із-за лісу,
І місяць сяє на чолі високім...
Я сплю і бачу сон на острові пливучім.

X .

Сонце сходить, сонце грає,
Скрізь усмішки розливає,
Ласки сипле, ласки сіє
Через темряву - і гріє,
Пітьму ночі розганяє...

Там, внизу - пташині хори,
Там, в убранні пишнім Флори,
Дерева стоять, сміються...
Співи ллються... й слези ллються...
Ах, Прокинулось там горе!

В синагоге - 1000 человек...
В синагоге - 1000 человек...
В синагоге - 1000 человек...

В синагоге - 1000 человек...
В синагоге - 1000 человек...
В синагоге - 1000 человек...

В синагоге - 1000 человек...
В синагоге - 1000 человек...
В синагоге - 1000 человек...

В синагоге - 1000 человек...
В синагоге - 1000 человек...
В синагоге - 1000 человек...

В синагоге - 1000 человек...
В синагоге - 1000 человек...
В синагоге - 1000 человек...

XI.

На острові пливучім
Забув я про горе,
Щасливий — у могучім
Блакитному морі.

XII.

Це лиш мрії, це лиш мрії...
Так... я на землі,
Де хоч сонце сяє й гріє,
А весь світ у млі...

.....

Мрії, мрії золотисті,
Чому ви лиш мрії,
Серця пориви огнисті,
Чом ви... без надії.

XI.

На острове излучина
Задра в про тора,
Искания - у мору
Искания мори.

XII.

То ми мори, не ми мори...
...и то мори,
...и то мори, не ми мори,
...и то мори, не ми мори...

...и то мори, не ми мори,
...и то мори, не ми мори,
...и то мори, не ми мори,
...и то мори, не ми мори...

УІ. З ВЕЧІРНИХ МЕЛЬОДІЙ.

(ескіз).

I.

День осінній... вітер віє,
І красуня-Сонце змерзло,
Одягає теплі шати,
Хмари сиві і блакитні.

Одягає теплі шати,
Їх освітлює красою,
Обливає їх промінням,
Що з лица красуні ллється.

Потім шати всі скидає
І лягає тихо спати,
І пірнає потихеньку
У пуховисту постелю.

Укривається блакиттю
І тихенько засипає...
Хмари-шати розпливлися,
Розпливлись по всьому небі.

УЧЕБНИК МАТЕМАТИКИ

(учебник)

1.

Великие открытия...
и открытия...
Одним из них...
Ученые... и открытия.

Одним из них...
ix...
Одним из них...
то в... и открытия.

Великие открытия...
и открытия...
и открытия...
Ученые... и открытия.

Ученые...
и открытия...
и открытия...
Ученые... и открытия.

II .

Проміння золоті нитки
Вже розриваються,
Згасають,
Зірки - небес ясні квітки
Вже розцвітаються,
Сіяють.

III .

Місяць з-за темного лісу пливе,
Місяць сіяє красою,
Зорі веселі всі кличуть його,
Всі обіцяють кохання.

Красень злотиший все далі пливе,
Що йому зорі веселі?
Любить він сонце блискуче, ясне,
Сонця ясного шукає.

Вопросы о состоянии
и развитии
экономики
и культуры
наши страны
и всего мира
в настоящее
время.

Вопросы о состоянии
и развитии
экономики
и культуры
наши страны
и всего мира
в настоящее
время.

ІУ .

Зорі сяють і сміються,
Їх усмішки ллються, ллються,
Але місяць їх не бачить,
Тихо плаче... тихо плаче...

"Де ж красуня та могуча,
"Світозора і блискуча?"
Він з риданнями питає
Й сяйво журне розливає.

У .

Скільки тут, на землі,
У нічній темній млі
Під тим промінем місяшним чистим
Плаче юних сердець,
Що розбились в нівець
Тим коханням палким і огнистим!

І в ясных небесах,
У блакитних полях,
Місяць плаче, і сонця шукає...
Та красуні нема
І все небо — тюрма...
А красуня тихенько дрімає...

...иногда и восторг
в том, что вы не можете
...иногда и восторг
...иногда и восторг

...иногда и восторг
...иногда и восторг
...иногда и восторг

...иногда и восторг
...иногда и восторг
...иногда и восторг

...иногда и восторг
...иногда и восторг
...иногда и восторг

УП. БЛАКИТНЕ ОЗЕРО.

Г.М.ШИЛО.

I.

Мов по дзеркальній озера блакиті
Пливуть лебедьки в убранні білосніжнім,
Так по душі, коханням сповитій
Снуються мрії у тумані ніжнім.

Мов по блакиті озера дзеркальній
Крильми черкає сонце золотими,
Так серце гимн співає привітальний,
Перебірає струнами дзвінками.

II.

Хитай легенько лебедів,
Твоїх улюблених синів,
Цілуйся з вітром, з небом, світом,
Блакитне озеро моє.

Хвилюйся, не спи, не замерзай,
І хвилями ясними грай,
Бо сонце ще горить привітом,
Бо ще могутий вітер є!

THE BANNING OFFICE

1. M. 1. 1.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

30-00

(129) - ✓